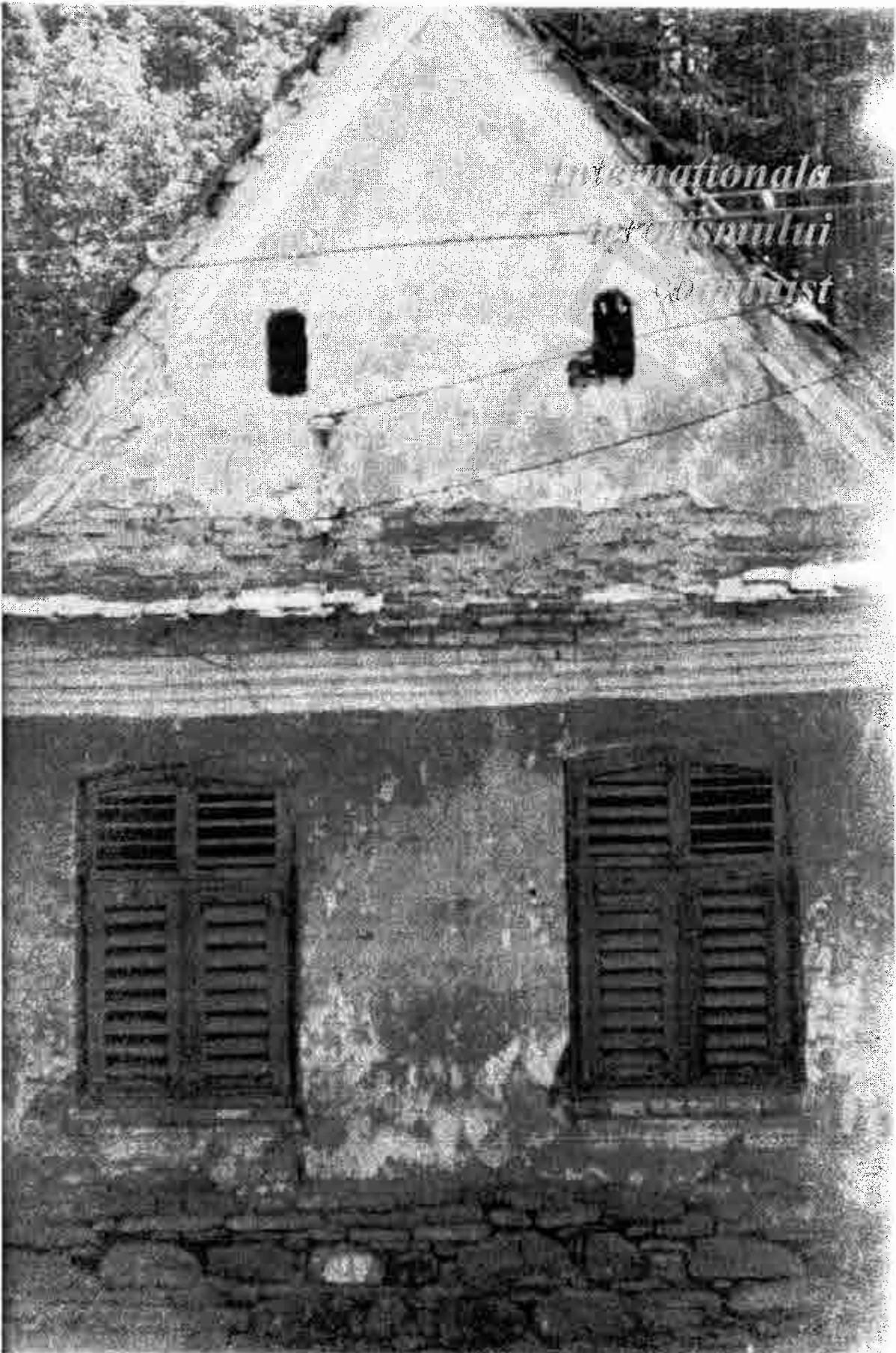

*Internationals
revoluției
socialiste*

Știm bine toți că, oriunde s-a instalat regimul comunist, prima instituție căreia i s-au pus imediat bazele a fost poliția represivă. Modelul exista: CEKA. Ea a fost înființată de Lenin imediat după ce bolșevicii, o minoritate în Duma rusească, au uzurpat puterea în octombrie 1917, printr-o lovitură de stat. Misiunea acesteia: TEROAREA.

Pe măsură ce comunismul a început să se extindă în lume, „modelul CEKA“ a proliferat. Sub diverse denumiri – și la urma urmelor denumirile nu mai contează – aparatul represiv al fiecărui regim comunist, în fiecare țară pe unde a fost el plantat, a reprodus modelul cu o mare exactitate. Aceasta era o stringentă cerință, impusă de „internaționalismul proletar“, destinat de Moscova să cucerească planeta. Dușmanul de moarte: DEMOCRAȚIA.

La noi, în România, regimul comunist și-a îndeplinit dezideratele sale malefice prin brațul său executiv: Securitatea. Conform modelului sovietic, ea nici nu putea să aibă altă misiune decât TEROAREA. Aceasta s-a exercitat sub multiple forme. Scopul: stârpirea oricăror forme de democrație, astfel ca tot românul să stea în genunchi și, obedient, să urmeze neabătut indicațiile partidului, practic indicațiile unor indivizi dușmănoși nației noastre, grupați în clica de profitori a nomenclurii. În serviciul acestora se afla Securitatea și nicidecum (așa cum încearcă s-o mai arate unii acum) o instituție în serviciul țării. Ea chiar etichetată cu nerușinare drept instituție „patriotică“. S-o spunem limpede: inamicul public numărul 1 al Securității, forța represivă a p.c.r., a fost întreaga spiritualitate românească; chiar dacă lui Ceaușescu îi plăcea să fie asemuit cu Decebal, Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul etc., dându-se drept român, mare „patriot“, el tot comunist a rămas, șef de necontestat al acelei „noi clase“, nomenclatura, care a vlăguit țara. Spațiul nu ne permite să trecem acum în revistă toate metodele teroriste la care a recurs Securitatea. Vom spune doar că au existat nuanțe, cel puțin în aparență, între Securitatea existentă sub Dej și cea de sub comanda lui Ceaușescu. Astfel, Securitatea dejistă s-a năpustit de la început peste țară cu o brutalitate fără margini, exercitându-și teroarea în mod fățiș, fără nici o mască. Ea chiar ținea la o atare înfățișare, fiindcă spaima trebuia inoculată în sufletul fiecărui român. Sub Gheorghiu Dej *duba neagră* era instrumentul teroarei. Fără nici un preaviz, securiștii lui Dej îți intrau în casă în miez de noapte, îți răvășeau casa, te brutalizau în fața întregii familii și te luau cu ei. În urma lor, spaima rămânea implantată pe vecie în întreaga familie și n-o mai puteau face să dispară nici țipetele noului născut și nici lacrimile bătrânilor. Pentru cel ridicat în miez de noapte calvarul avea o rețetă precisă: bătaia cumpline la Securitate fără să fi fost întrebat nici măcar cum te cheamă; urmau anchete interminabile, presărate cu torturi cum nici evul mediu nu le-a cunoscut; apoi victima era pusă să semneze tot ceea ce dorise anchetatorul. Totul se încheia cu un proces în care – pentru judecători nemaicontând decât ancheta Securității – verdictul era dinainte cunoscut: condamnarea la moarte ori la ani grei de temniță. La o privire fugitivă, calea părea legală: anchetă, proces, pedeapsă. Cazurile erau clamate public, ziarele comuniste tipăreau „procesele“, uneltele partidului, așa-zisa clasă muncitoare, nu se sfiau să ceară condamnări la moarte.

Când Ceaușescu a luat puterea, în 1965, el a devenit șeful aceleiași Securități.

Deși a rămas credincios acestei opresive instituții, practic adept al teroarei, lui nu i-au mai plăcut metodele prin care se acționa. El a ordonat o retragere a Securității în umbră, învăluind-o într-o perdea de aparențe, „democratice“, „umane“, care i-a înșelat pe mulți; Securitatea devenise o instituție „în slujba țării“ (ideea asta stupidă se mai vehiculează și astăzi de mulți foști slujbași ai ei), când ea era de fapt în serviciul tiraniei și al tiranului-șef. S-a reușit o cosmetizare, care a schimbat doar formele, nu și fondul. Dacă sub domnia lui Dej înspăimânta *duba neagră*, sub Ceaușescu înspăimânta *dosarul*. Securitatea ceaușistă nu mai bifa în scriptele ei „deținuți politici“, căci n-ar mai fi căzut bine în ochii străinătății ca la cartea de vizită a lui Ceaușescu să figureze așa ceva. Nu dispăruseră însă toți adversarii regimului comunist și toți aceștia erau bine cunoscuți de Securitate. Cum proceda Securitatea ceaușistă cu aceștia? Metodele erau foarte variate și ne-ar fi imposibil acum nouă să le înșirăm pe toate (o vom face în alte numere ale revistei, apelând la cazuri concrete). Ce putem spune acum, e că nici o metodă criminală n-a lipsit din arsenalul Securității ceaușiste. De pildă, victima, adversar politic evident, era culpabilizată pentru un delict de drept comun. Sau, mergând pe stradă, era poftită de doi vlăjgani într-o mașină și dispărea în beciurile Securității; apărea într-un proces în care era etichetat huligan, vagabond, hoț etc.; sau nu mai apărea ȳeioc, căutat zadarnic de familie; sau era descoperit undeva mort, dar în nici un caz ucis de Securitate fiindcă...se „sinucisese“; sau murise într-un accident de mașină; sau, iradiat în ascuns cu substanțe radioactive, prin acea „metodă Radu“, dragă lui Ceaușescu, murea de cancer, cum mor atâția; sau...sau...; oricum, în arhivele Securității lui Ceaușescu ar fi greu de găsit datele vreunui proces politic. Ceaușescu a ținut să nu aibă deținuți politici și nu i-a avut. De adversarii cât de cât cunoscuți străinătății se descotorosea aruncându-i afară din țară, în exil (cazul Goma, Calciu-Dumitreasa etc.); sau le trimitea adversarilor din străinătate ucigași plătiți (vezi Monica Lovinescu, Vlad Georgescu etc.). De adversarii cu mai puțină notorietate, aflați aici în țară se descotorosea în diverse moduri, care mai de care mai drăcești (cazul inginerului Ursu; conducătorii minerilor din Valea Jiului – 1977; etc.). Și nu se poate spune că Securitatea a dus lipsă de creiere inteligente, pline de o imaginație malefică, care l-ar fi uimit și pe Satana. Totul se petrecea însă în umbră, fără zgomot. Brutalitatea Securității ceaușiste era mascată perfid, nu mai avea cinismul Securității dejiste de a-și scoate metodele la vedere.

S-a vorbit mult despre crimele lui Dej. Numai că acelea erau cel puțin crime comise pe față. Cu ele au și început să se întocmească statistici. Despre crimele lui Ceaușescu însă nu s-a vorbit decât foarte puțin. Multe, în mod sigur cele mai numeroase crime comise de Securitatea ceaușistă, ne-au rămas până astăzi ascunse. Noi cunoaștem doar câteva, ilustrative totuși pentru perfidia cu care s-au comis. E absolut sigur însă că abjecțiile Securității vor apărea în continuare. Istoria timpului întunecat al regimului comunist nu s-a scris încă. Suntem departe încă de a ști ce s-a petrecut cu fiecare victimă a comunismului. Vorbim noi azi, dar un glas mai puternic decât al nostru îl au cei morți. Suficient să fim atenți să-i auzim. Căci ȘI CEI MORȚI VORBESC.

În articolul care urmează veți afla câteva amănunte în legătură cu uciderea studentului Marius Neagoe, victimă a Securității ceaușiste.

În 1985, anul uciderii, Marius Neagoe era student în anul V al Facultății de medicină din Cluj. Abia împlinise 24 de ani. Descendent din mai multe generații de intelectuali transilvăneni de elită, cu rol foarte important în istoria poporului nostru. Excelenta educație obținută în familie era dublată de o modestie și gentilețe native, care îl impuneau imediat atenției celor ce-l cunoșteau. Student excepțional la învățătură, intrase la medicină al 7-lea din 1700 de candidați cu media 9,56; terminase anul IV cu media generală 10. Performanțele sale la învățătură, dublate de calitățile sale umane, îi creaseră un mare ascendent asupra colegilor. Dar asemenea însușiri nu erau omologate la Securitate. Acolo conta obediența față de partidul comunist, cel care ne ducea spre „cele mai înalte culmi ale civilizației și culturii”. Și studentul Marius Neagoe comisese „blasfemia” să refuze să intre în UTC. Mai mult chiar, el pusese bazele unei organizații anticomuniste studentești pe care o și conducea. Firește, aceasta activa în clandestinitate; numai că Securitatea, cu numeroșii ei delatori, a aflat. Marius trebuia pedepsit și prin pedeapsa lui trebuia să intre spaima în toți colegii săi. Așa se explică de ce suprimarea sa a avut loc cu 11 zile înainte de conferința pe țară a studenților comuniști, programată la Cluj. E evident că suprimarea unui student ca Marius Neagoe, notorietate între studenții mediciști din Cluj, nu putea să nu fie comentată între studenți, chiar dacă doar pe șoptite și cu teamă. Nu e greu să înțelegem nici ambiguitatea pe care Securitatea a lăsat-o să plutească asupra dispariției: crimă sau sinucidere? Și nici de ce. Nu e oare suspiciunea mult mai chinuitoare decât adevărul? Din articolul pe care-l publicăm în continuare îl lăsăm pe cititor să judece.

Articolul e scris chiar de tatăl său, dr. Valer Neagoe, un chirurg renumit în zona Hunedoara, care a practicat până nu demult medicina, în orașul Simeria, la spitalul CFR. Un om extrem de iubit, la cabinetul căruia se făcea coadă. În ochii Securității însă avea și el un „păcat”: fusese în tinerețe legionar. Numai că, oricât s-a silit Securitatea să-i găsească vreun motiv pentru încarcerare, n-a fost posibil. L-au apărat cu îndârjire muncitorii ceferiști. Să fi plătit oare fiul său, Marius, păcatul tatălui său? Azi dr. Valer Neagoe e pensionar, om în vârstă. Lacrimile lui n-au secat, cum nu au secat nici lacrimile soției sale, Elena-Steluța. Ei își duc viața într-o casă în care tăcerea stăpânește și unde camera cândva ocupată de fiul lor Marius își păstrează obiectele neatînse, mereu în așteptarea aceluia unic copil ce nu va mai fi să apară niciodată.

Al
doilea
cerc
al
suferinței

Al
doilea
cerc
al
suferinței

Al
doilea
cerc
al
suferinței

VALER NEAGOE

Ei, securiștii ceaușiști, ne-au ucis copilul

Fără vreun semn prevestitor sau cea mai vagă presimțire, în 30 aprilie 1985 avea să se consume tragedia vieții noastre, prin pierderea unicului nostru copil Marius. Abia împlinise 24 de ani pe 7 februarie 1985.

Moartea lui enigmatică într-un accident feroviar a fost etichetată în mod bizar, de către anchetatorii Miliției feroviare a gării Cluj și ai Procuraturii Clujului, drept „sinucidere”. Ancheta acestora, nefondată și incredibilă, n-a reușit însă să înlăture suspiciunea de crimă, desigur ordonată. Prin cele ce urmează încercăm să dovedim infamia.

Fiul nostru a telefonat din Cluj, în seara de 30.IV.85, ora 19,30, că va sosi acasă seara târziu, având libere zilele de 1 și 2 mai. Scăpase trenul obișnuit de la ora 16, dar n-a specificat cu ce va pleca din Cluj. N-a sosit însă după cum ne-a anunțat, ceea ce ne-a provocat o amară decepție, fiind aniversarea căsătoriei noastre la care era și el așteptat. Ba chiar, pentru acest eveniment, comandase de câteva zile unei pensionare din casă un buchet de garoafe, pe care le-ar fi adus mai greu de la Cluj.

A doua zi, 1 mai, neprimind nici un alt telefon explicativ de la el, am dat noi câteva telefoane.

De la Căminul Hașdeu 7, unde locuia, ni s-a spus că plecase în seara precedentă, la ora 19, cu două bagaje. Îi spusese portarului că merge acasă la părinți.

De la gara Câmpia Turzii am aflat de aducerea unui cadavru la morga spitalului din localitate: un tânăr neidentificat, călcat de tren. Alergând la Câmpia Turzii, spre stupoarea noastră, am găsit corpul neînsuflețit al fiului nostru, Marius.

Milițienii gării Câmpia Turzii ne-au informat că, în seara precedentă, tânărul „s-a aruncat” în fața unui tren care mergea spre Cluj. „Accidentul” s-ar fi petrecut în apropierea Haltei Ploșcoș, la 12 km de Câmpia Turzii, spre Cluj.

Sufrageria familiei Neagoe, la 9 ani de la moartea fiului lor, Marius

Această versiune ne-a descumpănit complet. Actul sinuciderii ne-a apărut mai îngrozitor decât decesul însuși. Îl știusem un copil echilibrat, devotat studiului și educat în spiritul dogmelor creștine, moștenit de la generații anterioare de preoți din genealogia familiei.

Abia în zilele următoare au apărut semne și fapte care lăsau să se intrevadă uneie necunoscute în tragedia noastră.

A doua zi, 2 mai, aflând că autopsia va avea loc în 3 mai din cauza zilelor de sărbătoare, am plecat spre casă abătându-ne la Ocna Mureș, unde am găsit pe mecanicul trenului care ne călcăse copilul. Acesta, un bărbat tânăr de la Depoul Războieni, Sângerean Gheorghe, era foarte impresionat de cele întâmplante. Ne-a relatat cum, la lumina farurilor locomotivei, i-a apărut pe șine corpul unui om culcat cu fața în jos, care la semnalizarea sonoră a locomotivei n-a schițat nici o mișcare. Locul fetei se afla la câțiva zeci de metri, după o curbă fără vizibilitate, astfel că încercarea de a opri trenul ar fi fost inutilă și păgubitoare, provocând deraierea.

Mecanicul ne-a repetat: „*Omul nu a sărit în fața trenului, era culcat pe linie*“. Astfel am observat o primă contradicție față de spusele milițienilor din Câmpia Turzii și, ulterior, ale anchetatorilor din Cluj.

Mecanicul ne-a mărturisit că nu și-a schimbat prima declarație, spre a nu falsifica adevărul. În ianuarie 1991, obținând permisiunea de la Procuratura Generală București de a consulta dosarul 331/P/1985 referitor la ancheta decesului fiului nostru, dosar secret până atunci, ne-am convins că acest mecanic curajos și de caracter nu și-a modificat declarația amintită. „*Victima era culcată pe linia ferată și nu a sărit în fața trenului*“.

Încep să apară personajele care aveau misiunea de a modifica realitatea, alcătuind un dosar fals.

Adjunctul Miliției Feroviare a gării Cluj a fost prezent la ridicarea cadavrului de pe calea ferată, a asistat la autopsie și a condus ancheta alcătuiind un dosar. El a sugerat milițienilor din gara Câmpia Turzii versiunea aruncării în fața trenului, versiune falsă, împărtășită și nouă, cu ocazia autopsiei din 3 mai. El aflase la Cluj, după ridicarea cadavrului, identitatea victimei asupra căreia nu s-a găsit nici un act și nici un bagaj. De la cine a primit ordinul să conducă ancheta în așa fel, încât din probele de la dosar să rezulte „sinuciderea”? Cine poate ști!

Primul colaborator, în acest scop, l-am găsit în persoana *medicului legist de la Institutul Medico-Legal din Cluj*.

La autopsia din 3 mai, cu greu am fost admis în calitate de fost medic feroviar, cu experiență în accidente de cale ferată, și ca părinte al victimei. Abia intrat în morga spitalului, după un tur în jurul mesei cu cadavrul, medicul s-a și pronunțat: „*Aici este vorba de o sinucidere*”. Acest diagnostic grav, implicând o mare responsabilitate, l-a formulat înainte de a examina cadavrul și a verifica leziunile. La solicitarea subsemnatului de a discuta unele semne și natura leziunilor, s-a mărginit doar a spune: „*Are semne care atestă că era în viață când a fost lovit de tren*”.

Autopsia s-a efectuat în grabă și superficial. Dacă s-ar fi dat importanța cuvenită unor leziuni semnificative, nu s-ar fi putut invoca diagnosticul sinuciderii. Medicul legist n-a ținut seama că pe cadavru erau două categorii de leziuni: *unele discrete, cauzate de tortură, iar altele net vizibile, datorate trenului*. Le-am detaliat în memoriile adresate autorităților, dar nimic nu a fost luat în considerare.

Reproduc, în cele ce urmează, omisiunile și denaturările anchetei oficiale privind leziunile corporale ale victimei. Mi-am dat seama de toate acestea încă din iulie 1985, când șeful Miliției Feroviare Cluj ne-a primit cu greu, rece și ostil, pretinzând că fiul nostru era un handicapat psihic, obsedat de idei pesimiste, după cum reiese din niște notițe găsite la cămin. L-am rugat să mi le arate. S-a făcut că nu aude, ieșind pentru moment din birou. A revenit apoi cu un dosar din care ne-a arătat doar fotografiile și raportul medico-legal de autopsie, care omite unele date și denaturează altele, după cum urmează:

1. Legistul n-a menționat: „*fractura izolată falangei I a degetului index – mâna stânga*”. Această fractură, deși minoră, atestă ca evidentă o încăierare cu un agresor care, prinzându-i degetul, l-a întors dorsal, fracturându-l.

2. La antebrațul stâng s-a scris doar: „fractura antebrațului stâng”, lăsând să se înțeleagă că fractura ambelor oase ale antebrațului a fost cauzată de tren. Această situație nu a fost confirmată ulterior, pentru că la transferarea cadavrului în cavoul familiei (25.III.1986), deschizând sicriul am găsit doar fractura osului cubitus, acela care este lezat în caz de agresiune, când se ridică instinctiv brațul, rezultând așa-numita „fractură de apărare”. Aceasta confirmă *maltratarea înaintea episodului feroviar*.

3. Coapsa dreaptă amputată de tren, în 1/3 mijlocie, pune probleme deosebite. În 1985 avea la gleznă o curea (de 30-40 cm, cu o lățime de 2 cm) care atârna în afara mesei de autopsie. Nu a fost menționată în procesul verbal de autopsie și a dispărut cu acea ocazie. Dar în iulie 1985 se afla la dosar o fotografie care reprezenta coapsa amputată și cureaua susținută vertical de o mână căreia i se vedea și antebrațul. Această curea a derutat pe cei doi colonei ai Gării Cluj, care s-au contrazis asupra ei. Noi am considerat-o *corp delict, cu care ucigașii au fixat victima pe linia ferată*.

Menționată de subsemnatul în memoriul din 1985, fotografia inclusă din neatenție la dosar *a dispărut*, nemaigăsindu-se printre celelalte fotografii la consultarea dosarului, în 1991. În schimb era în dosar fotografia unei coapse mai mici (părea de femeie), cu amputația *1/3 inferioară*, imediat deasupra genunchiului. Acest fapt denotă că fotografia cu corpul delict trebuind să dispară, *anchetatorii* au înlocuit-o cu alta pe care o aveau la îndemână.

4. *Fractura cu înfundare a calotei craniene este o denaturare a realității*. Ea nu a existat la autopsie și nu se observă pe fotografiile de la deshumare din 14.XI.1992. Medicul legist n-a trecut-o ca atare în raportul din 1985, când i-a fost deschis craniul, găsindu-se doar o fisură temporală vizibilă în interior. A intenționat medicul să agraveze situația printr-o leziune profundă cauzată de tren?

5. Există o controversă în mențiunea „deformare a umărului drept”. Legistul nu precizează natura acestei deformări, care ar fi dus la adoptarea unui diagnostic corect. Provoacat de memoriul subsemnatului, el răspunde echivoc, neștiințific, afirmând 3 posibilități de deformare: o luxație, o dezinsertie de mușchi și, în fine, un hematom. Deformarea avea o formă rotundă (n-a fost fotografiată), consistență moale, elastică, depresibilă, deci cu conținutul lichidian, provenind desigur din sânge acumulat din fractura humerusului, în 1/3 superioară. Dimensiunea deformării, cam de 12-15 cm, a necesitat timp

mai îndelungat ca să se formeze. Or, într-un accident de tren, cu secționarea corpului peste mijloc, moartea survine în 10-15 secunde. În acest scurt interval, circulația încetează și un hematom de dimensiunile celui în cauză nu mai are timp să se formeze. El s-a format tot înaintea contactului cu trenul, prin agresiune. Deformarea aceasta era, de fapt, un hematom, „leziune vitală”, dar medicul legist n-a găsit necesar să intre în amănunte.

A existat și un epilog. Iată-l: În 1988, fostul coleg al lui Marius, Viciu Alexandru, din Deva, ne-a căutat informându-ne că Marius a fost răpit din stradă de către o mașină ARO a Securității. A fost torturat într-o pădurice de lângă Cluj, apoi l-au așezat pe linia ferată pentru a acoperi crima. *Acest coleg și-a pierdut și el viața în octombrie 1991, fiind călcat de o mașină...*

Las acum cititorului libertatea să judece. Fiindcă și eu și soția mea, părinții lui Marius, suntem siguri că judecata cea mare, a lui Dumnezeu, a și început.

LIGIA BOCHIȘIU

Și pe fiul meu tot Securitatea ceaușistă l-a ucis

Fiul meu și Marius Neagoe au fost foarte apropiați. Mai mult, știu că fiul meu făcea parte dintr-o organizație anticomunistă pe care o conducea Marius Neagoe.

Încă din anul 1984, și anume la 28 februarie, fiul meu a fost pus sub urmărire de către Securitate. La data amintită, a fost chemat pe strada Traian, la sediul Securității, unde a fost brutal anchetat timp de 8 ore de căpitanul Medan și colonelul Velea. Motivul anchetei e lesne de înțeles: se căutau relații în legătură cu această organizație anticomunistă – din care fiul meu făcea parte – și despre care eu, pe atunci, nu știam mare lucru. Datorită absolutei discreții a fiului meu, nu le cunoșteam nici obiectivele, nici strategia.

Începând cu acea dată, chemările la Securitate s-au înmulțit, timpul de anchetă durând între 3 și 8 ore. De asemenea, eram verificați telefonic aproape zilnic.

Semnătura articolului care urmează, dr. Ligia Bochișiu, în prezent șefa laboratorului Policlinicii din Deva, este mama lui Alexandru Viciu, bunul prieten al lui Marius Neagoe. El a fost unul dintre cei dintâi care, imediat după revoluția din 1989, s-a alăturat eforturilor părinților lui Marius, cerând cu insistență redeschiderea anchetei asupra *„moșii”* colegului său. Se pare că acest demers l-a costat viața.

Stând de vorbă cu această distinsă doamnă, care nu face nici un secret din faptul că a fost membră p.c.r., am întâlnit o mamă care, rămasă văduvă de pe vremea când unicul său copil avea patru ani, și-a propus să-și țină copilul cât mai departe de politica p.c.r., asumându-și ea calitatea de membru de partid, calitate fără de care – ne spune – i-ar fi fost aproape imposibil să-și crească copilul. Ea ne-a mărturisit: „Poate că educația pe care i-am dat-o i-a și adus moartea. Fiindcă, fiind săracă, n-am putut să-i dau altă zestre fiului meu decât să-l cresc ca pe un om de caracter. Și Sandu meu a fost un caracter.”

Astăzi, rămasă absolut singură, într-un mic apartament din Deva, ea își încheie fiecare zi în rugăciuni și lacrimi. Nu mai are nici o altă dorință decât să afle *adevărul* în legătură cu moartea fiului său.

În luna martie a aceluiași an, am fost și eu convocată la Securitate de aceeași colonel Velea și căpitan Medan. M-au întrebat despre timpul liber al fiului meu, încercând să afle de la mine care îi sunt prietenii apropiați, cu cine se întâlnește mai des, ce discută. Bineînțeles că nu le-am spus nimic.

Nu după mult timp, am fost chemată la Decanatul facultății prin adresa 2590/ 27.IV.1984, unde în prezența securiștilor am purtat discuții cu profesorul Doroftei și doctorița Macavei despre „conduita morală neloială regimului“ a fiului meu și am fost amenințată că îl vor da afară din facultate.

Înfrișoșată de ce i s-ar putea întâmpla, am încercat să-l temperez. Sigur, și el era stăpânit de aceeași frică, deoarece mi-a mărturisit că nu se va mai duce la facultate și va încerca să treacă frontiera, acesta fiind unicul mijloc de a scăpa de Securitate.

Trebuie menționat, în sprijinul celor afirmate, că la unul dintre „blândețe“ interogatorii, Al. Viciu a vrut să se sinucidă, încercând să sară peste balustrada scărilor interioare din sediul Securității. Nu a reușit.

Anul 1984-1985 a trecut în tensiune și spaimă. Până la 30 aprilie. Data morții lui Marius Neagoe. O moarte care pentru fiul meu a însemnat punctul culminant al tragediei pe care o trăia deja.

Evident, împreună cu un grup de colegi, a participat la înmormântarea lui Marius și a observat, între sutele de oameni care formau cortegiul funerar, ochii vigilenți ai „băieților“. Interesant de remarcat este că la această înmormântare nu a fost delegat nici un cadru didactic, nu a vorbit nimeni înaintea înhumării, iar la rectoratul facultății nu s-a arborat – așa cum cere creștinismul obicei – drapelul negru. Toate acestea spun mult... Un alt fapt ciudat (care se poate verifica): în catalogul anului, numele lui Marius Neagoe a fost tăiat cu o cruce, iar în locul lui a fost trecut fiul meu... Să fi fost oare o simplă întâmplare? Ceea ce s-a întâmplat mai târziu cu familia lui Marius avea să ducă mai departe suferința, iar pentru noi, eu și fiul meu, spaima și teroarea. De mai multe ori am fost agresați – mai ales el – de către persoane necunoscute...

Au urmat apoi anii de stagiatură – la Spitalul Județean Târgoviște – unde a fost luat imediat în colimator de securistul instituției.

Terorizat și urmărit pas cu pas, fiul meu a clacat, a cedat nervos. A început să bea din ce în ce mai mult, încercând astfel să reziste presiunii psihologice la care era supus. După evenimentele din decembrie 1989, fiul meu a început să facă

afirmații incriminatoare la adresa Securității și, mai mult, a lansat un apel și a încercat să adune cât mai multe semnături pentru redeschiderea „cazului Neagoe“.

După trimiterea la Procuratura generală a primului memoriu, au început telefoanele de amenințare. Răspuns la acest memoriu nu am primit vreodată... Cu puțin timp înaintea accidentului de mașină care a stins viața fiului meu, acesta mi-a spus: „Trebuie să mă duc la familia Neagoe. Trebuie să le spun cum a murit Marius!“

Accidentul fiului meu s-a petrecut spre seară, și este temporal și situațional bine amplasat. Eu nu mă aflam în țară, iar logodnica lui nu se afla în localitate.

Concluzia Poliției din Deva a fost: „accidentul nu putea fi evitat“. Am insistat să se revizuiască această concluzie, pentru că mi s-a părut că accidentul a fost analizat și cercetat foarte superficial. Două declarații ale unor martori – cei care îl văzuseră ultimii pe fiul meu – erau total contradictorii în ce privește ora întâlnirii.

Apoi, la fața locului, parcă în așteptare, se afla o „Dacia“ albă care a rămas până în ziua de azi neidentificată.

Este foarte important să se facă lumină și să se știe dacă moartea lui a fost un „banal accident“ sau o crimă bine regizată.

Consider că cercetarea pieselor din dosarul întocmit de Securitate fiului meu, a cărui existență civică s-a împlinit cu aceea a lui Marius Neagoe, este singurul fir care ar putea să ducă la adevăr!

Rugăm orice cititor să observe – în mod special pe medici – că acest document olograf, scris de victimă cu o săptămână înaintea uciderii lui, nu putea fi în nici un caz scrisul unui alienat mintal, practic al unui schizofrenic, așa cum au avizat unii anchetatori ai cazului. E un scris ordonat, perfect logic, sistematizat de o minte absolut lucidă. Ca să nu mai punem la socoteală și faptul că studentul Marius își anunță părinții că vine acasă peste o săptămână la sărbătorirea unui mare eveniment.

Curs nr. 11

23.12.85

et. AVC

- (1) - ischemice - 60% din AVC
- modific. presi. vase - arterioscleroză
  - AS
  - arterite
  - emboli - cardiici
  - ruptura pereții vase (nu vase în integritate)
  - spasm vase → AVC trombotic
  - insuf. circ. cerebral - prin insuf. debit
cu cerebral
  - hipertensiune vasculară
  - -D E
  - arterite
  - AS, etc
  - HTA

Cu dispariția lui Marius Neagoe, Securitatea nu-și încheiase încă socotelile. Mai trebuiau să dispară câțiva dintre prietenii lui apropiați. Și toți au dispărut în mod foarte ciudat. Despre ei vom vorbi în continuare.

Mai întâi însă să spunem că, *înaintea uciderii lui Marius*, cu o lună, în martie 1985, a fost dat dispărut un tânăr profesor din Miercurea Sibiului, pe nume *Silviu Sasu*, cunoscut cu Marius. În vreme ce el se afla la orele de curs cu elevii, în clasă au intrat securiștii care l-au invitat să-i urmeze. La puțin timp după aceea el a fost găsit alături de o linie ferată lângă Simeria – subliniem, *lângă Simeria* – decapitat; dar nu tăiat de tren, ci pur și simplu decapitat cu toporul. Cazul e cunoscut de toată lumea din zonă și a fost comentat de toți, desigur în șoaptă, fiindcă teroarea domnea. Nici cazul acesta nu s-a limpezit încă.

După dispariția lui Marius Neagoe l-au mai urmat în moarte și alți colegi ai săi. Astfel:

Dan Hriste, mort în 1987; era din Galați; abia ieșise medic; era un om vesel; colegii îl socoteau cel mai hazliu din anul lor; aflându-se într-o vizită la niște cunoscuți ai săi din Cluj, a fost găsit spânzurat în baia acestora; ancheta a stabilit că e vorba de... o „sinucidere”. Adică... dacă intenționezi să te sinucizi, te duci într-o vizită la prietenii și... te spânzuri în baia lor(?).

Silviu-Emanuil Beu, mort în ianuarie 1988; era din Sibiu; băiat de medic și el însuși proaspăt medic; mort tot așa prin... sinucidere.

Alexandru Viciu, tânăr medic, mort în octombrie 1991; era fiu de medici; a murit călcat de o mașină, deci... „accident”; mașina l-a călcat chiar în fața spitalului din Deva, loc în care se știe că toate mașinile au restricții de viteză; mărturia mamei sale, *dr. Ligia Bochișiu*, ați putut-o citi mai sus.

Radu Mureșan; era din Cluj; tânăr medic; abia se căsătorise și avea și un copil; fusese șef de promoție la medicină. La slujba Învierii din 1992 unde participa cu familia, a dispărut pur și simplu de lângă ai săi; de ce? – nu se știe; la 27 aprilie 1992 a fost găsit mort în hotelul Sarmis din orașul Deva; cum a ajuns el de la Cluj la Deva? – nu se știe; la recepția hotelului nici nu se înregistrase; ancheta a stabilit... sinucidere.

Așa cum oricine poate observa, există între acești morți asemănări stranii. Să le notăm:

1. Toți făceau parte dintr-o organizație studentească anticomunistă.
2. Toți erau buni prieteni.
3. Toți erau medici.
4. Toți au murit prin... sinucidere sau... accident.

Despre această suită de morți prin „sinucidere” sau „accidente”, este imposibil ca un om de bun simț să nu-și formuleze suspiciunile. Dacă asupra celor morți *înainte de revoluție* (Marius Neagoe, Dan Hriste și Silviu-Emanuil Beu), e de înțeles că ancheta a fost condusă în asemenea mod încât să nu se ajungă la adevăr – totul fiind atunci pe mâna Securității – rămâne de neînțeles de ce și în cazul celor dispăruți *după revoluție* se menține același mister.

Misterul însă începe să se risipească, când aflăm că *acum, după revoluție, toți cei dispăruți au cerut cu insistență să fie redeschisă ancheta asupra morții colegului lor, Marius*. Să fi fost acesta motivul suprimării lor? Mai mult, asemenea cereri au venit și din partea unor ziarști. Îi cităm: Octavian Hoandră publică în „*Tribuna Ardealului*” la 14 mai 1992 articolul „*Noi dezvăluiri în cazul uciderii lui Marius Neagoe*”; tot el în revista „*Nu*” – nr. 76/1992 – articolul „*Alexandru Viciu: simplu accident sau victimă a Securității?*”; ziarul „*România Liberă*” – 19 februarie 1994 sub semnătura lui Virgil Lazăr publică articolul „*Un strigăt de*

disperare: Cine l-a ucis pe Marius?"; pe aceeași temă Victor Isac, un cunoscut luptător anticomunist, a publicat o carte cu titlul „Marius, o jertfă a conștiinței” – Casa editorială „Cuget, simțire și credință” – București, 1993. Rezultatul: toți aceștia au început să primească telefoane de amenințări, cu comanda să înceteze să mai abordeze tema aceasta, fiindcă altfel...

Așadar, există *cineva* interesat să acopere aceste dispariții și, pentru ca oamenii să tacă, acel *cineva* (cu siguranță mai mulți *cineva*) uzează de cea mai elementară metodă de înfricoșare (metodă tipic securistă), amenințarea cu moartea la telefon (anonim, desigur, căci așa le stă bine securiștilor).

Nu pot fi însă înfricoșați chiar toți. În primul rând nu mai pot fi înfricoșați părinții celor dispăruți care nu încetează să caute cu disperare ADEVĂRUL. Ei nu se pot mulțumi cu explicații de mântuială, improvizate. Așa, de pildă, unul din ultimii procurori solicitați să limpezească dispariția lui Marius Neagoe aduce drept argument suprem că Marius suferea de *schizofrenie*. Ca să-i demonstrăm acestui domn procuror că diagnosticul său e aiurea, publicăm acum un facsimil al studentului luat la ultimul său curs de facultate, la neurologie; textul e scris cu câteva zile înainte de a fi ucis. (vezi fotografia din pagina 93). Orice medic, privind asemenea text, extrem de sintetic și de ordonat, ar înlătura imediat un astfel de stupid diagnostic. Se știe foarte bine că nici un schizofrenic nu mai e performant și nu mai poate da randament în munca sa. Or, Marius era un excelent student, fruntaș în anul său. Nu mai insistăm acum asupra altor argumente „justițiare”, la fel de aberante, invocate de diverși anchetatori care, evident, încearcă să instituie tăcerea asupra acestor cazuri.

Pentru aflarea adevărului sunt interesați și mulți colegi ai celor de mai sus. Iată, de pildă, câteva spicuri dintr-o scrisoare pe care dr. Roxana Oprea, ultima șefă de grupă a lui Marius, o adresează la 28 ianuarie 1994 părinților lui Marius: „Sfârșitul tragic al lui Marius, simțit și presimțit de noi toți.”, adăugând că acesta „A fost victima unei agresiuni premeditate cu o culoare bine cunoscută.”. Se simțea așadar printre studenți că Securitatea își pregătea crima. Scrisoarea colegei lui Marius se încheie cu dorința de „a se reabilita adevărul”.

Este și dorința noastră. Publicând cele de mai sus, revista Memoria se asociază părinților celor dispăruți, bătând acum la poarta justiției (și nu vom înceta să revenim) cu somația: **VREM LUMINĂ ÎN CAZUL DISPARIȚIEI LUI MARIUS NEAGOE ȘI AL COLEGILOR SĂII! VREM ADEVĂRUL!** Pretindem acest lucru măcar pentru a răspunde acelei întrebări pe care o mână necunoscută, la puțin timp după înmormântarea lui Marius Neagoe, a scrijilit-o pe piatra lui de mormânt: **CUM PIER MIȘEI, DACĂ CEI BUNI MOR AȘA?**

Rugăm pe toți cei care cunosc câte ceva în legătură cu cei de mai sus, fie și cel mai mic amănunt, să ni se adreseze.

Apelăm și la cititorii noștri medici, ca să lectureze cu atenție articolul dr. Valer Neagoe – real protocol medico-legal – și să ne spună și părerea lor.

Și mai facem apel și la cei implicați direct în această suită de crime. Poate că, cine știe?, s-o mai găsi printre ei vreo conștiință gata să mărturisească. Dacă va fi să apară un asemenea om și nu va vrea să-și spună numele, îl asigurăm că de numele său ne putem dispensa. Important e ca MĂRTURIA SĂ FIE ADEVĂRATĂ. Căci doar ADEVĂRUL va mai putea să bată la ușa unor nefericiți părinți, în locul copiilor lor duși pe totdeauna.